

УДК 343.1

І. В. Гловюк

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ТИМЧАСОВОГО ВИЛУЧЕННЯ ТА АРЕШТУ МАЙНА ЯК ЗАХОДІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Новий Кримінальний процесуальний кодекс України істотно реформував систему заходів кримінально-процесуального примусу шляхом систематизації у розділі II усіх заходів, що спрямовані на забезпечення дієвості його провадження, істотно оновивши зміст та порядок застосування вже відомих кримінальному провадженню України заходів та додавши до їх системи нові заходи.

Проблематику таких заходів забезпечення кримінального провадження, як тимчасове вилучення майна та арешт майна, розглядали такі вчені, як О. В. Верхогляд-Герасименко, С. Л. Дерев'янкін, О. А. Колесников, С. М. Смоков, О. Ю. Татаров, А. В. Холостенко, О. Г. Шило та ін. Однак положення КПК України щодо тимчасового вилучення майна та арешту майна викликають ряд запитань як у теорії кримінального процесу, так і у практичних працівників, зокрема: щодо правового режиму тимчасово вилученого майна, що не належить підозрюваному; щодо правового режиму добровільно виданого майна; щодо можливості накладення арешту на об'єкти, що мають ознаки речових доказів, якщо вони не належить підозрюваному, обвинуваченому тощо.

Тому метою цієї статті є аналіз проблемних питань застосування тимчасового вилучення майна та арешту майна та формулювання пропозицій щодо удосконалення порядку застосування цих заходів забезпечення кримінального провадження.

КПК передбачає можливість тимчасового вилучення майна у трьох випадках: 1) у затриманій особі; 2) при проведенні огляду; 3) при проведенні обшуку. Майно є тимчасово вилученим до його повернення або вирішення питання про його арешт. Частина 7 ст. 236 КПК передбачає, що вилучені речі та документи, які не входять до переліку, щодо якого прямо надано дозвіл на відшукання в ухвалі про дозвіл на проведення

обшуку, та не відносяться до предметів, які вилучені законом з обігу, вважаються тимчасово вилученим майном. Аналогічні правила поширюються і на майно, вилучене при проведенні огляду.

Наведемо приклад із судової практики щодо тлумачення цих норм. Аналізуючи правовий зміст ч. 7 ст. 236 і ч. 1 ст. 98 КПК України та науково практичного коментарю до неї, ч. 2 ст. 168 КПК України, де вказано, що тимчасове вилучення майна може здійснюватися також під час обшуку або огляду, можливо зробити висновок про те, що речі і документи, вилучені при проведенні обшуку, мають один з двох процесуальних статусів: 1) речі та документи, які входять до переліку, щодо якого прямо надано дозвіл на їх відшукання в ухвалі про дозвіл на проведення обшуку, і 2) речі та документи, які не входять до цього переліку, тобто тимчасово вилучене майно, яке перебуває в такому статусі відповідно до ч. 1 ст. 167 КПК України до вирішення питання про його арешт або повернення. Таким чином, визнання речовими доказами можливо лише вилучених речей і документів, які входили до переліку, щодо якого судом прямо надано дозвіл на їх відшукання в ухвалі про дозвіл на проведення обшуку, арештованого майна відповідно до правил ст. 98 КПК України, але визнання речовими доказами тимчасово вилученого майна за минуванням стадії накладення на нього арешту відповідно до правил ч. 5 ст. 171 КПК України, діючим КПК України не передбачено. Такий процесуальний порядок щодо тимчасово вилученого майна узгоджується і з вимогами глави 16 КПК України і ч. 7 ст. 236 КПК України. В протилежному випадку втрачається сенс у вирішенні питання щодо припинення тимчасового вилучення майна згідно зі ст. 169 КПК України, оскільки в такому процесуальному статусі воно перебуває лише до винесення постанови слідчим, прокурором про визнання його речовим доказом [1].

У практиці виникло ряд проблем, пов'язаних із такою нормативною регламентацією арешту тимчасово вилученого майна. Так, як указує О. Ю. Татаров, суперечливим є порядок вирішення питань щодо подальшої долі майна, яке вилучено під час проведення слідчих (розшукових) дій у кримінальних провадженнях (тимчасово вилученого майна) та не належить підозрюваному або особам, які в силу закону несуть цивільну відповідальність за шкоду, завдану підозрюваним або неосудною особою, яка вчинила суспільно небезпечне діяння. Виникає питання щодо процесуального порядку подальшого утримання у слідчого майна, яке не належить переліченим у ч. 1 ст. 170 КПК учасникам провадження, а належить, наприклад, свідку, потерпілому, юридичній особі та утримання такого майна необхідне для проведення певних процесуальних дій (експертиз, тощо) чи забезпечення його збереження [2, с. 186]. О. Ю. Татаров зазначає, що варіантом вирішення цього питання могло б стати звернення слідчого до слідчого судді з клопотанням про отримання тимчасового доступу до такого майна, однак воно має статус тимчасово вилученого майна, а в ст. 169 КПК чітко визначено, що таке майно

повертається особі, в якій воно було вилучене, або ж на нього накладається арешт. Тож бажано внести відповідні зміни у ч. 2 ст. 168 та ч. 7 ст. 236 КПК України. В результаті таких змін вилучене під час огляду чи обшуку майно, яке належить підозрюваному, і далі зберігало б статус тимчасово вилученого і порядок його повернення чи накладення на нього арешту регулюватиметься главами 16 та 17 КПК. На майно ж, яке належить іншим особам, не поширюватиметься статус тимчасово вилученого і буде можливість звернутися до слідчого судді з клопотанням про здійснення до нього тимчасового доступу, не порушуючи норми КПК [2, с. 186].

Слід зазначити, що у судовій практиці є випадки відмови у наданні тимчасового доступу у вигляді виїмки до майна, яке не належить підозрюваному. Так, 23 липня 2013 року до Новomosковського міськрайонного суду надійшло клопотання старшого слідчого СВ Новomosковського МВ ГУМВС України в Дніпропетровській області О. В. Безсмертного, погоджене з прокурором Новomosковської міжрайонної прокуратури М. Ю. Коник, про надання йому дозволу на виїмку мотоциклу «Ява», державний номер НОМЕР_1, який належить ОСОБА_3, та яким керував ОСОБА_4. Досудовим слідством встановлено, що 20.07.2013 року близько 21.00 години годин водій ОСОБА_4, керуючи мотоциклом «Ява 350» д/н НОМЕР_1, рухався по а/д Піщанка — Новоселівка, де на ділянці 1 км+300м не впорався з керуванням та здійснив падіння мотоциклу, після чого з місця скоєння ДТП зник. В результаті ДТП пасажирка ОСОБА_5 отримала тілесні ушкодження у вигляді перелому склепіння черепа. В ході проведення досудового розслідування був допитаний в якості свідка ОСОБА_4, який пояснив, що вищевказаний мотоцикл «Ява 350» д/н НОМЕР_1 належить його співмешканці ОСОБА_3, що мешкає за адресою АДРЕСА_1, що також підтверджується наданим технічним паспортом. В ході проведення досудового слідства був виявлений та вилучений мотоцикл «Ява 350» д/н НОМЕР_1, який може бути використано як доказ по даному кримінальному провадженні, оскільки в ході проведення огляду даного автомобіля на ньому були виявлені пошкодження. Посилаючись на те, що мотоцикл «Ява 350» д/н НОМЕР_1 являється засобом вчинення кримінального правопорушення та зберіг на собі його сліди, які мають суттєве значення для встановлення важливих обставин у кримінальному провадженні, слідчий для проведення автотехнічної, трасологічної експертизи та залучення його в якості речового доказу просить надати йому тимчасовий доступ до мотоцикла «Ява 350» д/н НОМЕР_1 з метою подальшого його вилучення. Слідчий суддя відмовив у задоволенні клопотання, мотивувавши свою відмову тим, що суду надано копію свідоцтва про реєстрацію транспортного засобу — мотоциклу «Ява», реєстраційний номер НОМЕР_1, у відповідності до якого його власником є ОСОБА_3, проживаюча в м. Дніпродзержинську (а.с.4), а також водійське посвідчення на ім'я ОСОБА_7 (а.с.4), який був допитаний в якості свідка 21.07.2013

року та надав показання про те, при яких обставинах ОСОБА_6 могла отримати тілесні ушкодження (а.с. 6,7). До матеріалів клопотання слідчим не подано належних доказів того, що ним вжито заходів до тимчасового вилучення майна — транспортного засобу, який зберіг на собі сліди вчиненого ДТП. Суд дійшов висновку про необхідність відмови у задоволенні клопотання слідчого про надання дозволу на тимчасовий доступ до речей, оскільки слідчим порушено встановлений нормами КПК порядок подачі такого клопотання, ним не наведено достатніх підстав вважати, що мотоцикл «Ява», реєстраційний номер НОМЕР_1, не може бути визнано речовим доказом, в порядку передбаченому ст. 100 КПК України, а також не надано достатніх даних вважати, що ця річ на даний момент знаходиться у володінні іншої особи і не може бути використана для встановлення всіх обставин у кримінальному провадженні [3].

Як пише С. М. Смоков, виникають такі проблемні питання: як слід поступити з майном, яке належить особам, які не мають значення до кримінального провадження, і яке вилучено під час обшуку і в подальшому буде визнано речовим доказом; чи необхідно щодо всього майна, яке вилучається в ході обшуку та огляду, на наступний робочий день звертатись з клопотанням до суду про його арешт, вважаючи таке майно тимчасово вилученим; якщо такі дії слід робити лише щодо майна підозрюваного, то з якого моменту майно слід уважати тимчасово вилученим, якщо після з'явлення у провадженні підозрюваного буде з'ясовано, що вилучене майно належить йому, або якщо на момент вилучення майна його власник був невідомий; чи можна тимчасово вилучати в ході обшуку майно підозрюваного для його подальшого арешту для забезпечення цивільного позову або конфіскації майна, якщо це майно не є набутих у результаті вчинення кримінального правопорушення, доходом від нього, або на яке спрямоване кримінальне правопорушення [4, с. 112]. Автор вважає за доцільне передбачити можливість тимчасового вилучення та накладення арешту на майно, яке є речовим доказом у провадженні, як належного підозрюваному, обвинуваченому так й іншим особам [4, с. 112—113].

А. В. Холостенко указує на такі проблемні питання, що виникають під час тимчасового вилучення та арешту майна перед працівниками правоохоронних органів: 1) законодавець надає право слідчому, прокурору під час тимчасового вилучення майна позбавити підозрюваного можливості володіти, користуватися та розпоряджатися певним його майном, тобто взагалі права власності на майно. В той же час слідчий суддя своєю ухвалою може позбавити підозрюваного, обвинуваченого лише можливості відчужувати певне його майно або розпоряджатися будь-яким чином таким майном та використовувати його. Слід зауважити, що поняття «відчуження» охоплюється поняттям «розпорядження»; 2) не вирішеним залишається питання щодо законності вилучення та накладення арешту на майно, яке є речовим доказом у провадженні, але

належить не підозрюваному або обвинуваченому, а іншим учасникам кримінального провадження [5, с. 120].

Слід також відмітити, що деякі слідчі обґрунтовують неприйняття рішення в порядку ст. 169 КПК України щодо майна, вилученого в ході огляду місця події, посилаючись на визнання такого майна речовим доказом по кримінальному провадженню та необхідністю проведення судових експертиз [6, с. 114].

Зазначені проблеми у правозастосовчій практиці виникли, як уявляється, у зв'язку із певною некоректністю у визначенні понять тимчасового вилучення майна та арешту майна у КПК України.

Спробуємо довести свою думку. Так, тимчасовим вилученням майна є фактичне позбавлення підозрюваного можливості володіти, користуватися та розпоряджатися певним його майном до вирішення питання про арешт майна або його повернення (ч. 1 ст. 167 КПК у редакції від 13.04.2012 р.). Однак перелік майна (ч. 2 ст. 167 у редакції від 13.04.2012 р.), яке може бути тимчасово вилучене, уже показував, що воно не завжди може належати підозрюваному: наприклад, це стосується об'єктів, які зберегли на собі сліди кримінального правопорушення; об'єктів, набутих в результаті вчинення кримінального правопорушення або на які було спрямоване кримінальне правопорушення. Слід погодитись із О. Г. Шило та О. В. Верхогляд-Герасименко у тому, що «при відповідності речей вказаним критеріям вони можуть бути тимчасово вилучені не лише у підозрюваного, а й у будь-якої іншої особи, наприклад, при проведенні огляду та обшуку» [7, с. 288]. Тобто перелік об'єктів, що могли бути тимчасово вилучені, не відповідав визначенню поняття тимчасового вилучення майна за ч. 1 ст. 167 КПК.

Законом України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України стосовно виконання Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України» від 18.04.2013 р. було змінено визначення тимчасового вилучення майна, його викладено у такій редакції: «фактичне позбавлення підозрюваного або осіб, у володінні яких перебуває зазначене у частині другій цієї статті майно, можливості володіти, користуватися та розпоряджатися певним майном до вирішення питання про арешт майна або його повернення», тим самим логічно розширивши коло осіб, у яких може бути тимчасово вилучено майно. Однак вважаємо, що до визначення слід додати положення про можливість тимчасового вилучення майна, яке знаходиться у фактичному володінні особи, з метою підкреслити, що об'єкти, перелічені у ч. 2 ст. 167 КПК, можуть бути вилучені незалежно від підстав, на яких особа ними володіє.

Аналогічний, по суті, недолік допущений і у визначенні поняття арешту майна. Арештом майна є тимчасове позбавлення підозрюваного, обвинуваченого або осіб, які в силу закону несуть цивільну відповідальність за шкоду, завдану діями підозрюваного, обвинуваченого або неосудної особи, яка вчинила суспільно небезпечне діяння, можли-

вості відчужувати певне його майно за ухвалою слідчого судді або суду до скасування арешту майна у встановленому цим Кодексом порядку (ч. 1 ст. 170 КПК). При цьому слідчий суддя або суд під час судового провадження накладає арешт на майно у вигляді речей, якщо є достатні підстави вважати, що вони відповідають критеріям, зазначеним у ч. 2 ст. 167 КПК. Ці ознаки відповідають ознакам речових доказів, якими, у відповідності до ч. 1 ст. 98 КПК, є матеріальні об'єкти, які були знаряддям вчинення кримінального правопорушення, зберегли на собі його сліди або містять інші відомості, які можуть бути використані як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження, в тому числі предмети, що були об'єктом кримінально протиправних дій, гроші, цінності та інші речі, набуті кримінально протиправним шляхом*. Однак подібні речі, зокрема, об'єкти, які зберегли на собі сліди кримінального правопорушення; об'єкти, набуті в результаті вчинення кримінального правопорушення або на які було спрямоване кримінальне правопорушення, навряд чи можна визнати майном підозрюваного, обвинуваченого або осіб, які в силу закону несуть цивільну відповідальність за шкоду, завдану діями підозрюваного, обвинуваченого або неосудної особи, яка вчинила суспільно небезпечне діяння. Таким чином, є явна суперечливість між визначенням поняття арешту майна та переліку тих об'єктів, на які може бути накладено арешт.

У зв'язку із тим, що майно, щодо якого ставиться питання про накладення арешту, не належало підозрюваному, слідчі судді відмовляють у задоволенні клопотання про його арешт. Так, наприклад, слідчий суддя указав, що ОСОБА_2, якому належить автомобіль, не є підозрюваним по кримінальному провадженню. Доказів того, що автомобіль був засобом вчинення кримінального правопорушення, також надано не було. Підстав обмежувати право ОСОБА_2 користуватися його майном суд не вбачає і такі підстави у клопотанні слідчого зазначені не були [8]. Було також указано, що додані до клопотання матеріали не містять достовірних даних про належність вказаного в клопотанні у рожаю саме підозрюваному ОСОБА_1, а не членам його сім'ї [9]. Слідчі судді мотивують подібні рішення тим, що згідно зі ст. 170 КПК України, підставами для арешту майна є обов'язкове оголошення особі про підозру у вчиненні кримінального провадження, так як арешт можливий тільки майна підозрюваного, обвинуваченого або особи, яка в силу закону несе цивільну відповідальність за завдану діями підозрюваного шкоду, з метою позбавлення можливості цих осіб відчужувати належне їм майно. З обставин, викладених в клопотанні, не вбачається і в судовому засіданні прокурором не доведено, що взагалі будь-якійсь особі по даному кримінальному провадженню оголошувалась підозра про вчинення злочину [10]. Діючим КПК України не передбачено можливості накладення арешту на майно потерпілої особи [11]. Хоча із деяких ухвал взагалі складно зробити висновок, кому належить майно, про арешт якого було заявлено клопотання [12; 13].

На даний час ці проблеми не можуть, як уявляється, бути вирішеними без внесення змін та доповнень до КПК. Пропозиції щодо змін та доповнень ст. 167 КПК вже висловлені у літературі [5, с. 121–122].

Вважаємо за можливе запропонувати таку редакцію ч. 1 ст. 167 КПК, яка дозволить привести у відповідність визначення поняття тимчасового вилучення майна та переліку об'єктів, що можуть бути тимчасово вилучені: «Тимчасовим вилученням майна є фактичне позбавлення підозрюваного або інших осіб можливості володіти, користуватися та розпоряджатися майном, зазначеним у частині другій цієї статті, яке знаходиться у їх фактичному володінні, до вирішення питання про арешт майна або його повернення». При цьому вважаємо більш коректним указання на «інших осіб», а не на «інших учасників кримінального провадження» [5, с. 121], оскільки огляд та обшук й, відповідно, тимчасове вилучення майна можуть проводитися у приміщенні особи, яка не є учасником кримінального провадження.

Що стосується визначення поняття арешту майна, то слід розширити коло осіб, на майно яких може бути накладено арешт, із певним уточненням щодо об'єктів, які мають ознаки речових доказів. Відповідно, слід передбачити у ч. 1 ст. 170 КПК, що: «Арештом майна є тимчасове позбавлення підозрюваного, обвинуваченого або осіб, які в силу закону несуть цивільну відповідальність за шкоду, завдану діями підозрюваного, обвинуваченого або неосудної особи, яка вчинила суспільно небезпечне діяння, або інших осіб можливості фактично володіти, користуватися та відчужувати певне їх майно за ухвалою слідчого судді або суду до скасування арешту майна у встановленому цим Кодексом порядку. Арешт на майно інших осіб може бути накладено лише у випадку, якщо майно у вигляді речей відповідає критеріям, зазначеним у частині другій статті 167 цього Кодексу».

П р и м і т к а

- * Арешт речових доказів передбачено у кримінальному процесуальному законодавстві Австрії, Швейцарії, Російської Федерації. Так, п. 3.1 ст. 82 КПК РФ передбачає, що речові докази у вигляді грошей, цінностей та іншого майна, отримані у результаті вчинення злочину, та доходів від цього майна, виявлені при провадженні слідчих дій, підлягають арешту.

Л і т е р а т у р а

1. Ухвала Святошинського районного суду м.Києва від 25 січня 2013 р. (пр. № 1-кс/759/26/13 ун. № 759/537/13-к) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/28822446>.
2. Татаров О. Ю. Застосування деяких положень нового КПК України потребує унормування / О. Ю. Татаров // Митна справа. — 2013. — № 4, ч. 2, кн. 1. — С. 182–187.
3. Ухвала слідчого судді Новомосковського міськрайонного суду Дніпропетровської області від 24 липня 2013 р. (Справа № 183/5407/13-к) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/33608208>.

4. Смоков С. М. Окремі проблемні питання, які виникають при застосуванні норм нового КПК України / С. М. Смоков // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. — 2013. — № 1. — С. 110–115.
5. Холостенко А. В. Питання допустимості доказів, отриманих внаслідок тимчасового вилучення майна по злочинах у сфері одержання неправомірної вигоди / А. В. Холостенко // Актуальні проблеми доказування у кримінальному провадженні: матеріали Всеукр. наук.-практ. Інтернет-конф. (м. Одеса, 27 листоп. 2013 р.) / відп. за вип. Ю. П. Аленін. — О.: Юрид. л-ра, 2013. — С. 117–123.
6. Колесников О. А. Проблемні питання процесуального порядку тимчасового вилучення майна в ході огляду місця події / О. А. Колесников // Матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції «Актуальні питання досудового розслідування слідчими органів внутрішніх справ: проблеми теорії та практики»: тези доп. Всеукр. наук.-практ. конф. (Дніпропетровськ, 18–19 квіт. 2013 р.). — К.: «Хай-Тек Прес», 2013. — С. 111–115.
7. Кримінальний процес: підручник / Ю. М. Грошевий, В. Я. Тацій, А. Р. Туманянц [та ін.; за ред. В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило. — Х.: Право, 2013. — 824 с.
8. Ухвала Куликівського районного суду Чернігівської області від 20 червня 2013 р. (справа № 737/617/13-к) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/31932287>.
9. Ухвала Валківського районного суду Харківської області від 24 вересня 2013 р. (справа № 615/1468/13-к) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/33704933>.
10. Ухвала слідчого судді Новоодеського районного суду Миколаївської області від 26 вересня 2013 р. (справа № 482/1797/13-к) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/33772912>.
11. Ухвала слідчого судді від 23 серпня 2013 р. (справа № 429/2066/13-к) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/33400433>.
12. Ухвала слідчого судді Городнянського районного суду Чернігівської області від 9 вересня 2013 р. (справа № 732/1660/13-к) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/33339835>.
13. Ухвала слідчого судді Підгаєцького районного суду Тернопільської області від 5 вересня 2013 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/33387558>.

А н о т а ц і я

Гловюк І. В. Деякі проблеми тимчасового вилучення та арешту майна як заходів забезпечення кримінального провадження. — Стаття.

Стаття присвячена дослідженню проблемних питань застосування тимчасового вилучення майна та арешту майна як заходів забезпечення кримінального провадження із урахуванням наявної судової практики. Указано та обґрунтовано некоректність нормативного визначення тимчасового вилучення майна. Відмічено прогальність нормативного визначення арешту майна в аспекті об'єктів, на які може бути накладено арешт. Сформульовано пропозиції щодо внесення змін та доповнень до ч. 1 ст. 167 КПК щодо визначення поняття «тимчасове вилучення майна» та ч. 1 ст. 170 КПК щодо осіб, на майно яких може бути накладено арешт.

Ключові слова: тимчасове вилучення майна, арешт майна, підозрюваний, речові докази, обшук, огляд.

А н н о т а ц и я

Гловюк И. В. Некоторые проблемы временного изъятия и ареста имущества как мер обеспечения уголовного производства. — Статья.

Статья посвящена исследованию проблемных вопросов применения временного изъятия имущества и ареста имущества как мер обеспечения уголовного производства с учетом имеющейся судебной практики. Указана и обоснована некорректность нормативного определения нормативного изъятия имущества. Отмечена пробельность нормативного определения ареста имущества в аспекте объектов, на которые может быть наложен арест. Сформулированы предложения по внесению изменений и дополнений к ч. 1 ст. 167 УПК в отношении определения понятия «временное изъятие имущества» и ч. 1 ст. 170 УПК в отношении лиц, на имущество которых может быть наложен арест.

Ключевые слова: временное изъятие имущества, арест имущества, подозреваемый, вещественные доказательства, обыск, осмотр.

S u m m a r y

Gloviuk I. V. Some problems of temporary seizure of property and arrest of property as means for ensuring criminal proceedings. — Article.

The article is dedicated to the research of problematic issues of exercise of temporary seizure of property and arrest of property as means for ensuring criminal proceedings considering relevant judicial practices. Author mentioned and justified his point of view regarding incorrectness of the normative definition of seizure. Author also indicated whitespaces of the regulatory definition of arrest of property in the aspect of objects that may be the subject for the arrest. Proposals for amendments and additions to the part 1 of the Art. 167 of the Criminal Procedure Code regarding the definition of «temporary seizure of property» and part 1 of the Art. 170 of the Criminal Procedure Code regarding the scope of persons whose property may be arrested have been made.

Keywords: temporary seizure of property, arrest of property, suspect, physical evidence, search, inspection.